

מדברי הבריייתות הללו עולה, שעור ששלקו רבות, מקבל טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות. ושוב יש להבין במה הסתפק רבי יצחק בר נפחא?

מבאר הגמרא: לעולם, ספיקו הוא על טומאת אוכלין. ואף ששינונו בברייתא שבבישול מרובה מקבל טומאה,

שאני עור חמור, דמאיס. ומשום כך יש ספק בדבר אם דינו ככל עור שנתבשל ויקבל טומאת אוכלים, או שמשום מיאוסו אינו מקבל טומאה.

שינונו במשנתנו: שליא שיצתה מקצתה, אסורה באכילה.

אמר רבי אלעזר: איסור זה של השליא, לא שנו אותו אלא כשאין עמה ולד בחלק שנשאר בפנים הבהמה אלא רק מיחוי הוולד בלבד נמצא שם. ולכן, יש לחשוש שמא ראשו של הולד נמצא במקצת השליא יצאה לחוץ ונחשב העובר כילוד ואסורה השליא.

אבל, אם יש עמה ולד בתוך השליא שנשארה בגוף הבהמה, וניכר בה ראשו ורובו של הולד, הרי שלא נולד, והוא בכלל מה שיש בתוך הבהמה, ומותר באכילה.

ואין חוששין לכך שהיה בבהמה זו ולד אחר נוסף על זה הנמצא בתוך השליא, ואשר יש לחשוש שהוא זה שיצא עם מקצת

השליא לחוץ ומחמת כן נאסרה. אלא אין חוששין לכך והשליא הנמצאת בבהמה, מותרת.

ורבי יוחנן חלק ואמר: בין אם אין עמה ולד במה שנשאר בפנים, בין יש עמה ולד — חוששין לולד אחר והשליא אסורה.

מקשה הגמרא: איני! היאך ניתן להעמיד את מחלוקת רבי אלעזר ורבי יוחנן באופן זה?

והא אמר רבי ירמיה: לחומרא אמרה רבי אלעזר את שיטתו. ואילו לפי המחלוקת המובאת כאן נמצא שרבי אלעזר מקל לעומת רבי יוחנן. שרבי יוחנן אוסר את השליא בין יש בה ולד ובין אין בה. ואילו רבי אלעזר מתיר כאשר יש בה ולד.

אלא אי אתמר, הכי אתמר כך נאמרה שמועה זו:

אמר רבי אלעזר: לא שנו שאסורה השליא באכילה בכל מקרה אפילו אם יש בה ולד בפנים, אלא כשאינה קשורה השליא בולד שבפנים. שבמקרה זה יש לחשוש שמא הולד השייך לשליא זו יצא כבר, והשליא אסורה כיון שחלה בה לידה [כלומר בולד שהיה בה, וממילא אסורה אף היא] ואילו הולד הנמצא בתוך הבהמה, יצאה שליתו. והשליא הנמצאת שם כעת היא של הולד שכבר יצא כאמור. ולכן אוסר רבי אלעזר. (410)

ודחה זאת על פי דברי התוספות כאן ד"ה בנבלתה יעו"ש.

410. הרמב"ם [מאכלות אסורות ה יג] פסק שאם היתה שליא קשודה בולד, מה שיצא ממנה

היה נבלה, כיון שנתבשל נעשה נבלה? ועי"ש שהעלה אפשרות ליישב, שהיות ומעיקרו ראוי העור להיות אוכל אם יבשלוהו באופן זה ויעשוהו ציקי קדירה, מעיקרא חשוב כבשר והריהו נבלה משעה שנתנבלה הבהמה.